

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, Καλή χρονιά!

Καινούρια σελίδα στο βιβλίο της ζωής μας! Να ευχθούμε να έρθει με καλό, να τον δεχτούμε με καλό. Να τον δούμε με τη φαντασία παλικαρί λεβέντικο, με το άσπρο άλογο και να τον ακολουθούν χορεύοντας και ραίνοντάς τον με μυρτιές και ανθόκλωνα, νύφες και καλοκυράδες, η Ευτυχία, η Ευφροσύνη, η Ευδοκία, η Ευανθία, η Ευθυμία κι η χαρά.

Να έρθει στη ζωούλα μας, σταθμός και μέτρημα στο ταξίδι μας. Πόσα χιλιόμετρα έχουμε διανύσει ως τώρα; Τι αξία έχουν οι αριθμοί; Το ταξίδι είναι όμορφο και πάμε. Τώρα δεν έχουμε να συμβάλουμε στην κίνηση του τρένου, να βάλουμε κάρβουνο στη μηχανή, να μετρήσουμε τις αποσκευές. Είμαστε οι ταξιδιώτες και χαιρόμαστε τα τοπία που περάσαμε και περνάμε. Και τα τοπία αλλάζουν. Εκείνα τα ματάκια τα γεμάτα απορίες, τα χεράκια τα ροζάτα, τα απαλά έγιναν κορμιά λεβέντικα και χέρια δυνατά, γερά, άξια να κρατήσουν το τιμόνι. Πόσα είδαμε, πόσα ζήσαμε, πόσα κάναμε! Καιρός να χαρούμε το ταξίδι. Δίπλα στις υποχρεώσεις υπάρχουν και τα δικαιώματα, και το ταξίδι που ζούμε είναι δικαίωμα. Μιλώ για τη δική μας... έκδοση, τον κόσμο της τρίτης ηλικίας.

Οι νέοι έχουν και δικαιώματα και υποχρεώσεις, έχουν και τη ζωή μπροστά με τα όνειρα και τις χαρές της δημιουργίας. Γι' αυτούς η αλλαγή του χρόνου είναι και εποχή για να σκύψουν στα δεφτέρια τους, τί έκαναν στο χρόνο που πέρασε, τί έχω να κάνω στον καινούριο. Η ζωή, η δημιουργία, το όνειρο και ο σκοπός.

Εμείς μπορούμε να ασχοληθούμε με κάτι που αγαπάμε, που δεν είχαμε τη δυνατότητα στα χρόνια της δράσης να χαρούμε, μπορούμε να παίξουμε με τα εγγόνια και μπορούμε να δώσουμε συμβουλές με την πείρα μας, τη σοδειά μας από τη ζωή, Κι ο χρόνος ο άχρονος, ο άναρχος κι ατέρμονας χρόνος, να κυλάει στην αιωνιότητα, πάνω από μας, πέρα από μας Το δρόμο τον ατέλειωτο, τον αέναο δρόμο του.

Ε Φ Ο Δ Ι Α

Σαν ξεκινήσεις για να βρεις της ύπαρξης το λόγο.

Να χτίσεις κάποιον εαυτό, να ορθώσεις και να κατορθώσεις το "άνθρωπος" σαν τίτλο, πρόσεξε στην επιλογή των εφοδίων.

Πάρε την αίσθηση και τη συναίσθηση του καλού και του ωραίου, του θέλω και του πρέπει. Και την Αγάπη! Και πήγαινε.

Και δεν πειράζει αν φτάσεις στην κορφή.

Ανέβα όσο μπορείς, μέχρι εκεί που μπορείς. Και μόνο που εγκολπώθηκες καλές αρχές κι αγάπη, θ' αξιωθείς, θα τιμηθείς να γράψεις τ' όνομά σου με κεφαλαία Άνθρωπος!

Αλλιώς κι αν αποκτήσεις, κι αν χτίσεις κι αν γλεντήσεις, ακόμα κι αν ελεήσεις, χωρίς συναίσθημα, χωρίς συμμετοχή, χωρίς ευθύτητα, μην ξεγελιέσαι... Θα βρεθείς, θα καταλήξεις μια μέρα θλιβερή στα αζήτητα.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Καλή χρονιά και σ' εσένα Γρηγόρη φίλε εκλεκτέ,

Πραγματικά χαίρομαι τη στιγμή που πρέπει ν' ασχοληθώ μ' αυτή τη σελίδα, να διαβάσω το κείμενό σου και το ποίημά σου και να γευτώ το νόημά τους. Αδιόρθωτα ρομαντικός και πάντα αισιόδοξος, που βλέπεις το ποτήρι μισογεμάτο, είσαι ο «ισορροπιστής» που θά 'λεγε η φίλη μας Νίκη Καλτσόγια στο δικό μου συγνό ρεαλισμό που βλέπει το ποτήρι μισοάδειο. Οχι πως διαφωνώ με αυτά που λες πως η ζωή είναι ένα ταξίδι, αλλά εγώ τη βλέπω και σαν μια θεατρική παράσταση χωρίς πρόβες από ερασιτέχνες ηθοποιούς που δεν ξέρουμε τους ρόλους μας και ο σκηνοθέτης δεν μάς έχει αποκαλύψει το φινάλε. Υποδυόμαστε τούς ρόλους μας αδιάβαστοι και αυτοσχεδιάζουμε ανάλογα

με το ταλέντο μας για ένα χειροκρότημα και την εύνοια του σκηνοθέτη, αλλά ας αφήσω τις φιλοσοφίες γιατί αυτές οι μέρες είναι γεμάτες από αναμνήσεις που γίνονται πιο γλυκές με το πέρασμα του χρόνου.

Στην Αίγυπτο η Πρωτοχρονιά έμοιαζε περισσότερο με τα Χριστούγεννα στην Αυστραλία, με τον Αι Βασίλη και τα δώρα του, αντί τον Φάδερ Κρίστας, το φαγοπότι και τον τζόγο για την υποδοχή του καινούργιου χρόνου. Μαζευόμασταν σε φιλικά ή συγγενικά σπίτια την παραμονή της Πρωτοχρονιάς για ξεφάντωμα με χορό και τον απαραίτητο τζόγο, μέχρι τα μεσάνυχτα όταν σβήναμε τα φώτα και βγαίναμε στα μπαλκόνια με παλιά πιάτα και φλυτζάνια που πετούσαμε στο δρόμο στις 12 ακριβώς για να διώξουμε τον παλιό χρόνο και ανάβαμε τα φώτα για να υποδεχτούμε τον καινούργιο. Ο οικοδεσπότης έκοβε τη Βασιλόπιτα και το γλέντι συνεχιζόταν μέχρι το πρωί. Όταν επιστρέφαμε στο σπίτι τα ξημερώματα, οι γονείς μου έβαζαν εμένα ή ένα από τα αδέρφια μου να κάνουμε το ποδαρικό επειδή δεν εμπιστεύονταν στους... ξένους την τύχη στο σπιτικό μας!

Όμως για μένα η παραμονή της Πρωτοχρονιάς είχε ιδιαίτερη σημασία επειδή μαζί με άλλους προσκόπους κάναμε τον επίσημο έρανο με τα κάλαντα των παιδιών του Κανισκέρειου Ορφανοτροφείου. Από νωρίς κάθε πρόσκοπος έπαιρνε 4-5 παιδιά και πηγαίναμε στις πολυκατοικίες με

ομογενείς και επαύλεις για να πούμε τα κάλαντα και να συγκεντρώσουμε χρήματα για τη λειτουργία του ορφανοτροφείου. Πάντα μάς υποδέχονταν με πολλή αγάπη όταν κτυπούσαμε τις πόρτες τους και ήταν γενναιοδωροί με τις δωρεές τους για να βοηθήσουν έναν ιερό σκοπό.

Από σύμπτωση εμένα έπεφταν οι πλούσιες γειτονιές και συγκεντρώναμε πολλά χρήματα, κυρίως από τις κυρίες της υψηλής κοινωνίας μας που πρόσφεραν πολλές αιγυπτιακές λίρες. Αυτό δεν διέφευγε της προσοχής των παιδιών που άρχιζαν τα «πρόσκοπα, διψάμε», ή «πρόσκοπα, πεινάμε» επειδή ήξεραν ότι ήταν καθήκον μου να τους προσφέρω αναψυκτικά και τροφή, αλλά ήταν και το δέλεαρ για να μην μου δημιουργούν προβλήματα με αταξίες. Ήταν κοπιαστική εμπειρία για όλους μας επειδή ανεβοκατεβαίναμε χιλιάδες σκαλοπάτια από πολυκατοικία σε πολυκατοικία έστω αν υπήρχαν ανελκυστήρες και περπατούσαμε πολλά χιλιόμετρα από μεγαλοπρεπή έπαυλη σε έπαυλη για να ψάλλουμε τα κάλαντα, αλλά η κούραση διαλυόταν όταν στο τέλος παρέδιδα εκατοντάδες λίρες και τα παιδιά με αγκάλιαζαν για να μ' ευχαριστήσουν που πέρασαν μια όμορφη μέρα μαζί μου.

Αυτές οι δραστηριότητες αλληλεγγύης των Ελλήνων στην Αίγυπτο κάνουν τη διαφορά, αν και δεν είναι δίκαιη η σύγκριση με την κατάσταση στην Αυστραλία. Όμως πιστεύω πως δεν θα έβλαπτε μεγαλύτερη αλληλεγγύη στην παροικία μας γιατί και εδώ στην lucky country υπάρχουν άνθρωποι που έχουν ανάγκη βοήθειας και φροντίδας.

Στην Αυστραλία, για παράδειγμα, κάποιες φιλανθρωπικές οργανώσεις πρόσφεραν χριστουγεννιάτικο γεύμα σε χιλιάδες φτωχούς και οι τηλεοράσεις το έκαναν μεγάλο θέμα, όμως ήταν για μια μόνο μέρα. Πώς ζουν αυτοί οι άνθρωποι τις υπόλοιπες 364 μέρες; Ούτε είδα σε κάποιο τηλεοπτικό πρόγραμμα το συσσίτιο που προσφέρει 365 μέρες το χρόνο ο καλός λευίτης, Αρχιμανδρίτης Νεκτάριος Ζορμπαλάς, στον ιερό ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης, Νιουτάουν. Μην το ξεχνάτε όταν θέλετε να κάνετε μια μικρή ή μεγάλη δωρεά.

Με την ευκαιρία, ο Γρηγόρης και εγώ ευχόμαστε στους τους αναγνώστες της στήλης και στην παροικία ένα Ευτυχισμένο Νέο Έτος με υγεία και ευημερία.

